

LBRIS

We know
books

Lorian Carsochie

LIDERUL
Volumul 1

//bestseller

Chişinău
2023

I

– Oamenii au fost împărțiți de Dumnezeu în șmecheri și-n fraieri. Nu i-am împărțit eu! se răsti el, în microfon, încercând să se dezvinovățească. Dumnezeu i-a împărțit așa, fraților, mă-nțelegeți? Acuma, voi vreți să fiți fraieri, adică să fim fraieri' lor? Să fim noi fraierii fraierilor? Hi-î-î-î-î...? Poftim, eu vreau să aud de la voi, dragii mei colegi! tună în microfon vocea provocatoare a vorbitorului, urmată de un val indignat de „nu-u-u-u!”, pornit, ca un uragan, din piepturile celor peste cinci sute de delegați, veniți la congresul partidului, din toate colțurile țării.

Capul masiv, obez, transpirat, cu accentuate trăsături porcine, se clătină afirmativ, cu un zâmbet triumfal întins pe toată fața. Își lungi mâna dreaptă și luă paharul mare, plin de coniac, de pe pupitru.

– Hai, să trăim! Să trăiască șmecheri'! Să trăiască PDS! răsună vocea cavernoasă, în microfon, în încheierea discursului și, cu o mișcare dibace, răsturnă rapid paharul plin, pe gât, își șterse cu podul palmei fruntea, șiroind de sudoare și, în aplauzele și uralele de „trăiască Nibelungă” și „trăiască PDS”, ale colegilor din încăperea vastă, coborî la locul lui, din primul rând al sălii.

BRIS | We know books

- Fu întâmpinat de colegul de scaun, care-l îmbrățișă și-l pupă pe gură:

- Dumnezeu să-ți dea sănătate, Șerbi!

- Doamne-ajută, frate! răspunse bonom.

În timp ce se sprijinea pe brațele fotoliului, pregătit să se așeze, auzi în spatele lui o voce feminină:

- Să ne trăiți fericit o mie de ani, domnule secretar general al partidului!

Întoarse încruntat capul și se uită fugar peste umăr apoi, în timp ce trăsăturile i se luminau instantaneu, renunță la a se mai așeza și se întoarse, cu totul, către femeia necunoscută. Roșcată, cam la 25 de ani, corpulentă, cu forme provocatoare, îmbrăcată într-o cămașă albă, care-i sufoca sânii bogați și o fustă care-i dezbrăca pulpele, bombate și roz, mult deasupra genunchilor.

Fără nicio reținere, femeia îl luă în brațe și, cu mâinile înlănțuite în jurul gâtului lui gros, îl sărută, intens, pe gură.

După câteva momente lungi și dulci, atunci când se desprinse din brațele ei plinuțe, trandafirii, înfierbântate de temperatura excesivă a sălii de conferințe, o îndepărtă puțin, pentru a o privi mai atent. Avea ochii negri, mari, migdalați, bărbia frumos arcuită, buzele cărnoase. Îi cuprinse mijlocul, cu palmele-i uriașe și butucănoase, ca niște ramuri de salcâm.

- Mulțumesc, drăguțo! Cum te cheamă? întrebă, coborând leneș palma dreaptă pe fesele bombate ale femeii.

- Vrăbiuța, răspunse ea în șoaptă, după care chicoti ghiduș.

În timp ce mâna expertă a bărbatului îi explora fesele, fața lui deveni concentrată.

- Bu-u-n! Vrăbiuța și mai cum? își continuă el, șoptit, interogatoriul.

- Vrăbiuța Vasilescu și vin de la Craiova, răspunse ea, cu o voce plină de mister.

- Și-ai vrea să lucrezi pentru mine, Vrăbiuța? întrebă cu seriozitate omul, cu mâna rămasă blocată, pe partea de sus a feselor ei.

- Da-a! susură ea convinsă.

- Și nu porți chiloți? schimbă el deodată tonul, cu ochii holbați și cu degetele palpând, insistent, posteriorul ei.

- Nu-u! chicoti ea victorios. Este cald, mă sufoc! continuă, privindu-l provocator.

- Și ce știi să faci?

- De toate, răspunse stăpână pe ea.

- Ce școală ai?

- Profesionala, da' o să termin liceul, la fără frecvență și p'ormă facultatea și p'ormă doctoratu' și p'ormă mai vedem noi, hi-hi-hi!...

- Bu-u-un, bravo, o întrerupse el, entuziasmat. Așa te vreau, de fete ca tine are nevoie partidul. Să vii la noapte la mine-n cameră, Vrăbiuța. Tu unde stai?

- Eu îs în camera 412, la etajul opt, suntem două femei în cameră și...

- Eu îs în camera 23, la etaju' unu, o întrerupse el brutal... De fapt, în apartamentul 23, că' ăsta în care stau eu este apartament, dar asta o să vezi tu la noapte...

- Camera 23, la etaju' unu, chicoti ea, complice.

- Da, 23, la etaju' unu', bați de trei ori, rar, toc-toc-toc, da? Dacă te întrebă cineva, pe traseu, ce-i cu tine și ce faci, spui că vii la Șerbi, secretarul general, că trebuie să dai un interviu pentru partid, da?

– Da, deci vin la Șerbi, secretarul general al PSD și bat rar de trei ori, hi-hi-hi!...

– Atunci ne vedem la noapte... Adică, să vii cât mai devreme, da? Ca să avem timp să vorbim, să vedem ce să te pun să faci: secretară, dactilografă, purtătoare de cuvânt, contabilă, inspectoare, revizoare... Sau poate pe la vreo televiziune, cum ar fi Vezica 3 sau la alta, că avem nevoie de fete pregătite, de ziariste capabile, curajoase, ca tine, da? Tu ce bei? deveni complice vocea secretarului general. Așa, ca să ne relaxăm un pic...

– Păi, vodcă, coniac, vin, adică ce este, hi-hi-hi!...

– Foarte bine, deci la noapte.

– Da, Șerbi, răspuse ea, gâfâind și țuguindu-și buzele bogate, pentru a fi pupată.

El se aplecă, o sărută, își desprinse palmele de pe ea și, plesnind-o moale peste fund o expedie:

– Bun, gata, la noapte, să stăm de vorbă, ca să vedem ce știi să faci.

– La noapte, Șerbi, răspuse șoptit, îndepărtându-se agale.

Se sprijini cu mâna dreaptă de brațul fotoliului iar cu stânga își protejă burta uriașă și se lăsă greoi jos, întinzându-se satisfăcut.

La pupitru se afla acum un președinte de filială, care îi lauda cuvântarea și îl felicita pentru inspirație, pentru pregătirea academică, pentru patriotism și pentru tot ce face secretarul general al PSD și al Guvernului, totodată, pentru România. Pe Șerbel Nibelungă îl cuprinse emoția. Deci calitățile lui politice și administrative inspirau tineretul patriei și creau emuli. Se întoarse, curios, către colegul de fotoliu, cel care îl felicitase pentru discurs.

– Cine-i ăsta, frate? întrebă spontan, cu vocea puternică, fără nicio jenă că ar putea deranja pe cineva.

– Cine, ăsta care vorbește? îi răspuse în șoaptă colegul, pentru a nu deranja auditoriul, indicându-l cu degetul pe vorbitorul de la pupitru.

– Îhî, confirmă șoptit, de astă dată, Nibelungă.

– Nu știu, răspuse indiferent celălalt. Un pulifrici. Și nici nu mă interesează. Da' mai bine spune-mi tu cine-i aia?

– Cine, pițipoanca? Una, pare promițătoare, de viitor..., răspuse absent.

Celălalt chicoti ironic.

– Am văzut că-i una, bă' pițiponcule! chițcăi șăgalnic colegul. Da' cine-i, adică cum o cheamă?

– Nu știu, dom' prim-vicepreședinte, să moară mama! răspuse teatral. Da' vine la noapte la interviu, ca să vorbim, să vedem ce poa' să facă, ce știe să facă adică... Că pare capabilă, așa, la prima vedere, cum să-ți zic... O să facă facultatea, o să facă doctoratu'... Adică este de-a noastră...Este de viitor, frate, ți-am zis, ce mai...

– Capabilă tare, îl întrerupse convins celălalt.

– Așa pare, să vedem...

– Și cât o ții?

– Nu știu, să vedem cum merge, răspuse, îngândurat, secretarul general.

– Da, ai dreptate. După asta trimite-o la mine, frate, să moară mama!

– Ți-o trimit da' mai întâi să văd cum merge și ce știe să facă... Că' ea, cum să-ți spun eu, pare competentă și capabilă, frate, da' mai întâi să vedem ce știe...

– Sau poate mergem să-i luăm interviul împreună la noapte, nu? Ce zici?

Celălalt se încruntă puțin, concentrându-se asupra răspunsului.

– Da, poate, admise el, cam fără convingere. Da' așteaptă mai întâi să văd ce poate, frate, ce dreacu', doar nu suntem copii și, schimbă el tonul, la noapte vine Găbița de la "Vezica 3" la tine, nu?

– Vine, da' dacă vine și astălaltă și vii și tu poate că-i mai bine în patru, propuse prim-vicepreședintele.

– Asta cam așa-i, admise moale secretarul general.

Avea mâinile pline de degerături și fața acoperită de promoroacă, era disperat, cu buzunarele goale, nervos, revoltat și așteptat acasă de o soție și trei copii.

Parcurse împleticindu-se pasajul dintre Piața Moldovei și Bulevardul Brăilei, după care traversă strada largă, pe patru benzi, pustie, înghețată, lucioasă și alunecoasă ca un stadion de hochei și, odată ajuns pe trotuarul de pe cealaltă parte, se apucă să înjure orânduirea politică a României, Dumnezeu de pe Pământ, pentru că nu cerea ajutor Dumnezeului din Cer, ca să rezolve problema circulației în condiții de iarnă extremă, apoi înjură fraierii care nu veneau la Piață în zilele reci siberiene de sărbătoare, apoi Poliția Română, apoi Comunismul și Socialismul și Capitalismul și pe Adam Smith la urmă de tot, un nume des folosit de unul dintre foștii lui profesori de liceu.

Cine-o mai fi fost și „fraierul” ăsta de Adam Smith...!

Simți că o mână agilă îi smulge tocurile și tălpile ghetelor iar o altă mână, venită din sens contrar, îl împinge de la nive-

lul umerilor. Se trezi întins cu fața în jos, pe trotuarul lucios ca oglinda. Se apucă să-l blesteme pe Marx, pe Engels și pe Lenin, în timp ce se ridica, cu mari dificultăți de echilibru, de pe trotuarul transformat în patinoar.

Abia ajuns în picioare, nu fu în stare să facă mai mult de cinci metri, că alunecă și căzu din nou. Se ridică în două picioare, dar aceeași mână nevăzută îi dădu o lovitură la nivelul capului și-l culcă la pământ.

Rămase năucit preț de câteva secunde căzut acolo.

– Băi, Doamne, băi, dar ce ți-am făcut eu ție, frate, de vrei să mă nenorocești? Chiar mi-ai descărcat toți ghețarii și patinoarele Siberiei în ciufutul ăsta de oraș, frate, iar pe mine mă lași desculț și dezbrăcat, ca să mor de foame, cu trei copii legați de gât?

Apoi începu să scâncească: Și de ce ai făcut-o, fratele meu, Dumnezeule? Ca să-mi spargi mie găoaza și să mă lași pe uscat și la rece? Ia zi, să te aud un pic, dacă ai tupeu să i-o răspunzi pe aia dreaptă lu' Mandarin, Doamne! Da' eu cred că n-ai tupeul, hodorogule, că' tu, în Raiul ăla al tău de căcat, ești fericit și ai de toate și te doare-n fund de fraierii ca mine, care fac foamea pe Pământ, în România asta cu toate relele și bunele, dijmuită și vândută de viermi și de ogari, și de lupi și de cloncani, în morții mă-si' de politică de comuniști!...

Până la cârciuma Ceasul Rău, ale cărei luminițe rahitice pâlpâiau în fața lui, mai avea de parcurs vreo cincizeci de pași, lungi cât cinci kilometri pe ghețarii Antarcticii. De disperare, de lehamite, se întinse, dărdâind de frig, pe ghețușul trotuarului, cu fața în sus.

O lună plină imensă, orbitoare, îmbrăcată într-o mantie spartă de un miliard de stele, își reflecta splendoarea peste orașul acoperit de gheață.

Rămase câteva clipe cu gura căscată de mirare.

– Drace, steaua asta îmi pică-n cap! urlă el pe neașteptate și încercă să-și schimbe brusc poziția, așa lungit pe ghețușul trotuarului, împingând cu toată forța pe călcăie, pentru a se feri din traiectoria stelei care i se părea că se îndreaptă fulgerător înspre el.

Dar călcăiele îi alunecară, iar el rămase în același loc și steaua îl lovi drept în frunte, după care se sparse într-un milion de steluțe.

Frica îl paraliză pentru un timp.

Într-un târziu își duse mâna dreaptă, aproape înghețată, la frunte și apoi și-o privi în lumina puternică a lunii.

O văzu roșie, plină de sânge, ba mai mult, simțea că sângele îi șiroiește pe față, de la rana de la cap. Se zvârcoli la început ca un vierme uriaș, apoi cu o iuțeală incredibilă se ridică în genunchi și începu să fugă, în patru labe, către barul din față.

După câțiva metri îi alunecară palmele pe gheața trotuarului și căzu, apoi se ridică fulgerător și își continuă cursa, după care căzu din nou și se repuse rapid în patru labe, pentru ca după cea de-a treia căzătură să înceapă să meargă doar în coate și-n genunchi, și, în această poziție ajunse, în sfârșit, la intrarea barului, care semăna cu un vagon mare.

Se agăță de clanța ușii barului, ca să nu-i fure nimeni teritoriul cucerit.

Se ridică în sfârșit în picioare și deschise ușa, pe care, după ce se văzu înăuntru, o închise rapid. Odată intrat în căldura localului rămase nemișcat în extaz preț de jumătate de minut. Îl izbi puternic căldura amestecată cu mirosul de alcool mediocru și transpirație.

Consumatorii, vreo patruzeci-cincizeci, adunați în grupuri și grupulețe, după nivelul de ebrietate atins, își afumau carnea și oasele și mințile la fumul gros de țigară ordinară și-și înecau cu dărnicie neuronii în tărie etilică ieftină. La această oră, niciunul dintre clienți nu mai era treaz și nici cele două ospătărițe simpatice, volubile, pierdute printre consumatorii familiari și nici barmanul, înalt, blond și solid, cu obraji aprinși de căldură și de alcool, tronând atent de pe un scaun înalt din spatele barului asupra micului lui regat populat de bețivi, ca un hultan neiertător.

Mai bine de jumătate dintre clienții barului se îmbătau în acest loc pe datorie, iar atunci când lua salariile sau ajutoarele de șomaj treceau mai întâi pe aici, pe la „Ceasul Rău”, ca să-l cinstească cu una mică pe Adrian patronul, acesta era numele barmanului, care, după ce dădea pe gât păhărelul de vodcă poloneză, își scotea caietul studentesc din diplomat și-i prezenta clientului întreaga listă de datorii.

Adrian barmanul avea capacitatea de a bea peste doi litri de vodcă pe zi, fără a-și pierde controlul sau facultățile rațiunii. Avea frigiderul plin de șuncă afumată și ceapă, din care se înfrupta regulat, uneori chiar și de zece ori pe zi, dacă la mijloc era miza diminuării efectului unei cantități enorme de alcool. Clienții îl porecliseră admirativ Animalul, dar nimeni nu-l chemase încă vreodată, în față, cu această poreclă, pentru că Adrian barmanul era, totuși, un domn.

Dacă nu ar fi fost Adrian cu barul lui pe datorie, sute de împătimiți într-ale băuturii ar fi murit de sete până la ziua salariului și a șomajului, căci o altă cârciumă care să acorde cu atâta generozitate credite în alcool clienților, în Focșani nu mai era.

Atunci când se apropia de ora închiderii, adică pe la 2:00 noaptea, în fața barului apărea Monica faraoanca, soția lui, la volanul unui Mercedes 180 negru, cam rablagit.

Acesta era semnalul la care toți clienții, indiferent de nivelul lor de ebrietate, ieșeau cuminti, încolonați, mulți dintre ei cu sticla de rachiu încă neterminată, afară din localul în formă de vagon și-și continuau activitatea babilică sub cerul liber, învârtindu-se ca niște strigoi pe lângă pereții interiori ai gangului și pe lângă fațadele exterioare ale blocului de zece etaje din care făcea parte și barul.

Uneori se întâmpla să treacă vreo Dacie 1300 hodorigită de-a Poliției, scârțâind și gâfâind, care oprea în fața barului, iar polițiștii coborâți din ea încercau s-o facă pe vitejii cu bețivii, de obicei pașnici și neturbulenți, împreștiați pe lângă bar, ca niște găze.

Atunci unul dintre bieții bețivi hăituiți de Poliție îi dădea de veste lui Adrian barmanul, rămas înăuntru, să-și îndese mica avere adunată pe durata întregii zile în diplomatul care se umfla burduf sub presiunea miilor de bancnote de diferite mărimi și valori, iar acesta ieșea afară și, cu un ton baritonal, se făcea auzit de toată lumea:

– Hei, domnu' șef, lasă, bre, omu' în pace și vino-ncoace să stăm de vorbă!

Cu câte un pachet de țigări Assos, sau un pachet de cafea strecurat în buzunarele polițiștilor, Adrian barmanul restabiea echilibrul și aducea liniștea pentru consumatorii, care aveau să-și termine liniștit rachiul din sticle, vrăjiți de gradele alcoolului, de fumul țigărilor, de neînțelegera politicii și de visurile crescute mari, ca munții, în timpul nopții, aici, la cârciuma lui Adrian, și chircite ca

niște mușuroaie vulgare, după câteva ore, la apariția dimineții.

De asta se aduna aici regulat, seară de seară, toată mulțimea asta: ca să-și hrănească reciproc nevolnicia cu visuri.

Cele două ospătărițe, amantele oficiale ale lui Adrian barmanul, dacă nu plecau însoțite de vreunul dintre clienți, acasă la ele sau acasă la client, urcau în mașină, pe bancheta din spate, iar Monica faraoanca trecea mai întâi pe la blocurile mizerabile ale ospătărițelor de la Gară și le lăsa chiar la ușile de la intrare în bloc, pentru a le feri de zecile de haite de câini vagabonzi care puseseră stăpânire pe cartier.

– Și ce-o să faci când ți-or pleca toțiăștia prin Germania și Italia, Adiță? îl întreba nevastă-sa uneori, pe un ton matern, în cele zece-cincisprezece minute în care stăteau de obicei zilnic, de la bar și până în cartierul lor, în Bahne, de vorbă.

– Nu știi, răspundea absent. Plec și eu, ce dracu să fac în orașu' ăsta de căcat? Tu nu vezi că se duce dracului totul?

Și cam la atât se rezuma comunicarea lor. Ajungeau acasă, în fața blocului, ochii li se transformau în telescoape și scrutau cu maximă atenție strada și trotuarele. Dacă vedeau persoane necunoscute prin apropiere, Monica faraoanca apăsa pe accelerator și mașina se îndrepta spre clădirea Poliției Municipale, de unde se întorcea însoțită de o Dacie 1300 a Poliției.

Adrian barmanul avea permis de port-armă și avea și pistol, de când a fost jefuit, în urmă cu doi ani, chiar în ușa blocului, la coborârea din mașină, dar prefera să nu-l folosească niciodată, căci îi era frică de insomniile și remușcărilor care i-ar fi tulburat nopțile, dacă ar fi împușcat vreun hoț nenorocit.

Pe la nouă dimineața Adrian barmanul se scula și după ce mânca frugal, era cărat de nevastă-sa cu mașina în Piața Unirii, ca să schimbe muntele de bancnote de lei românești în câteva bancnote în dolari, pe care le ascundea într-o gaură din peretele apartamentului, făcută chiar în spatele contuarului de curent electric. Cine s-ar fi gândit că banii pot fi îngropați în peretele din spatele contuarului?

Țineau în casă și o cutie de lemn, în care lăsau, înadins, câteva zeci de mii de lei, cu care să atenuze supărarea vreunui eventual hoț nervos și jignit de sustragerea victimei de la naturalul ei destin.

După asta trecea, dus de Monica, pe la depozitele din Onassis de pe centura Focșaniului și umplea mașina cu baxuri de vodcă ieftină și cu rachiul cel mai ieftin și puturos, cu țigări Assos, Monte Carlo și Carpați și cu cafea. Pentru el își cumpăra, din când în când, câte un bax de vodcă poloneză, un fel de fata morgana pentru toți clienții lui obișnuiți de la „Ceasul Rău”, foști maiștri, ingineri, tehnicieni, bibliotecari, proiectanți, contabili, pe la fabricile din Focșani falimentate și vândute la fier vechi după ce hoarda de comuniști FSN, sub conducerea lui Ion Iliescu l-a ucis pe șeful lor suprem, Ceaușescu, în 1989.

Mai avea de asemenea în inventarul barului un tip de rachiou vărsat, pe care i-l aducea un nene de la Găgești. Adrian barmanul nici nu l-a băut și nici nu l-a gustat vreodată. Era exagerat de ieftin și dubios de inodor. Părea vodcă, după miros, dar era mai ieftin decât berea. Chiar Adrian, în persoană, își sfātuia clienții să nu-l consume, dar după ce datoria câteunuia continua să se îngroașe, nemaiplătită cu lunile, iar bietul om se topea pe picioare de dorul băuturii, Adrian barmanul îl avertiza:

– Tot ce pot să-ți mai dau pe datorie este cucuta lui Socrate, așa fusese botezat ciudatul rachiou adus de acel nene de la Găgești.

Invariabil, clientul falit accepta recunoscător, își primea sticla de jumătate de litru plină cu alcoolul aproape inodor, mirosind discret a migdale, se retrăgea în colțul lui și-și începea aventura. Toți clienții ajunși la acest nivel de degradare erau ocoliți, mai fățiș, mai cu delicatețe, de toți prietenii și cunoscuții lor. De obicei nici nu se mai hrăneau, se îmbrăcau în zdrențe și fumau din cerșit. Atunci când ajungeau cu sticla cam la jumătate, începeau să lăcrimeze slab, pentru că odată golită sticla, să aibă ochii injectați, pierduți, inundați în lacrimi și aproape orbi. Timp de trei-patru zile, nu-i mai vedea nimeni, apoi se întorceau, ca niște biete javre jigărite aici, la Ceasul Rău.

Câte unul, mai norocos, era târât de vreun frate, de vreo soră, de vreo amantă, în Occident și se salva, dar cei mai mulți sfârșeau la cimitir.

Acesta era barul în care noul intrat se simțea ca acasă. Se strecură abil printre zecile de clienți, cunoscuți cu toții, salutând de zece ori în stânga și-n dreapta, fără a primi răspuns de la vreunul și se opri în fața tronului lui Adrian, din spatele barului.

– Salut Adiță, ce face bossu? schelălăi el, ca un câine flămând.

Drept răspuns, celălalt privi direct prin el la clienții din spatele lui și-și chemă una dintre ospătărițe:

– Marta, mai pune de cafea, că nu mai este deloc.
Bruneta simpatică, surâzătoare, se desprinsese din grupul de clienți și târi în urma ei fumul din norul în care era învăluit grupul, ca pe o coadă de cometă.

– He-he-he, Marta, ce mai faci? Care mai e treaba? chițcăi stângaci noul venit, privind-o umil.

Fata îl privi cu dispreț vădit, trecu grăbită pe lângă el și se strecură în spatele barului, lângă Adrian, umplu o oală cu apă de la robinetul din dreapta ei și o depuse pe reșoul improvizat din rezistență de wolfram, fixată în șanțurile săpate într-o cărămidă albă de porotherm. Deschise portițele dulapului de pe peretele barului, luă într-o mână un borcan mare de zahăr și în cealaltă o cutie de tablă de cafea, pe care le așeză îndemânatic pe măsuța de lângă reșoul improvizat, apoi dintr-o răsucire sprintenă pe călcâi ajunse din nou la dulăpior, de unde luă două lingurițe, o ceașcă și un pachet de țigări.

Se mișca cu atâta eleganță fata asta, că era o desfătare să o privești.

În urmă cu doi ani, Mandarin s-a ținut scai de ea și nu s-a lăsat până nu a dus-o la pat. Și ce noapte de sex și câtă patimă pe ea și câtă dăruire...!

Timp de două săptămâni a continuat să-i aducă câte un trandafir și să-i citească aparent indiferent, poezie de Nichita Stănescu. Toate femeile au sensibilitățile lor, iar Marta era pasionată de poezie, de rochii, de pălării... Și atât. După aceea noapte sălbatică au rămas prieteni și nimic mai mult.

– M-a lovit o stea în cap! rosti el răspicat, întinzându-și capul peste bar, pentru a fi auzit mai bine.

Adrian își scutură, cu o mișcare bruscă, scrumul de la țigară pe jos și-l privi interogativ, încruntându-se.

– M-a lovit o stea în cap! repetă noul sosit aproape răstit, cu gâtul întins peste bar.

Barmanul explodă într-un hohot de râs atât de violent, că-și scăpă țigara din mână pe cimentul de pe jos și riscă să cadă de pe scaun. Se opri brusc după câteva momente și, după ce-și culese țigara fumegândă de pe ciment, cu mâna la gură și ochii bulbucați, întrebă:

– În cap, unde?

– Aici, răspunse celălalt, pocnindu-se cu palma dreaptă peste frunte. Și m-a umplut tot de sânge, băi, omule, încheie el convingător.

Adrian îl măsură pătrunzător.

– Nu-ți mai dau nimic de băut, Mandarin, ți-am mai zis de zece ori, iar în frunte nu ai nimic.

Celălalt își privi incredul palma, și-o duse din nou la frunte și-și frecă locul în care fusese lovit de stea, dar când și-o cercetă, palma era curată. Se strâmbă a neîncredere.

– Una mică de tot, Adiță, cerși el cu voce mieroasă, întinzându-se peste bar.

De lângă barman, Marta vărsă o linguriță de cafea în apă, pentru a observa mai ușor apa fierbând și apoi adăugă vreo zece lingurițe de zahăr.

După câteva momente de indiferență, barmanul ridică degetul arătător de la mâna în care ținea țigara și se lipi, cu tot cu tronul lui înalt, pe rotile, de bar.

– Am un pont pentru tine, Mandarin.

– Una mică de tot, Adiță, bossul meu! se milogi celălalt cu glas stins.

– Vrei să faci câteva milioane în noaptea asta? continuă imperturbabil barmanul.

Întrebarea avu efectul unei vrăji asupra lui Mandarin.

- Cum? întrebă el hipnotizat.

- Focșaniu-i plin de boscheți PDS, fratele meu. Dar boscheți mari de tot, frate, Bidon Diliescu, Adnan Bostache, Ghiocel Prepeleacu, Șerbel Nibelungă, Rondilca Sătănoiu, Rândulcu Fasolache... Ai priceput? Au cu ei și ziaristii lor de casă, Zgambriela Ștrepeleanga, Zmircea Gușterul Gladiator și Buhăiță Gândilă de la Vezica 3 tv...

Celălalt se concentra la maxim și cu toate acestea părea că nu înțelege unde vrea să ajungă barmanul.

- Și-s beți morți cu toții, Mandarin, în frunte cu SPP-ul lor și cu toate gărzile lor de corp... Asta-i treabă pentru tine, Mandarin. Așa faci și tu un ban de buzunar și-mi dai și mie banii pe care mi-i datorezi și rămânem prieteni.

- Unde-s? tresări înțepat Mandarin.

- La Hotel Unirea. Te duci la recepție și-i ceri cheile lui Bebe, spui că te-am trimis eu. Intri peste ei în camere că-s morți de beți, cum ți-am spus, de poți să le furi și p...a dintre picioare și nu simt nimic până mâine, când s-or trezi că nu mai au cu ce să se pișe.

- Îi fac, frate, îi fac, îngână dus pe gânduri, pe toți îi fac de le merg fulgii da' n-am cum s-ajung până acolo, că n-am ghetete, frate, astea din picioare-s tocite și alunec și cad din doi în doi metri și n-am cum...

Barmanul îl privi un moment îngândurat apoi își descălță bocancii și-și scoase o pereche de ciorapi din picioare pe care i-o întinse peste bar.

- Îmbracă-ți tâlpile ghetelor cu ciorapii ăștia ai mei și după aia mai stăm de vorbă. O să vezi că nu mai aluneci.

După ce-și trase ciorapii primiți, peste ghetete, își întinse

corpul scheletic peste bar și cu o expresie de maximă suferință îl imploră pe barman:

- Acuma mai dă-mi o juma' sau dacă nu, un sfert de cuta lui Socrate, Adiță bossule și după aia ne socotim, o să vezi!

- 'Re-ai a' dreacu' de javră să-mi fii, îl repezi, pe un ton tăios, barmanul, ai trei copii care te așteaptă acasă și tu vrei să-mi crape pe-aicea, tomberonule...

- Haide, te rog, fratele meu! insistă, disperat.

Barmanul se aplecă sub bar și se ridică de acolo cu o sticlă de un litru, care avea lipită în partea de jos o etichetă cu două prune. Turnă din rachiul ordinar trei sferturi de cană, pe care o întinse consumatorului în sevraj.

- Ține de-aici una dublă de „doi ochi albaștri”, nu de cuta lui Socrate și dispari. Să nu te mai prind pe-aici fără portofelele PDS-iștilor.

Mandarin apucă febril, cu mâna tremurându-i puternic, cana.

- Dumnezeu să te-ajute, frate! rosti, plin de recunoștință.

Miroși, cu nările dilatate, în extaz, lichidul puțind a drojdie învechită și-a butoi nespălat, deschise gura și înghiți rapid jumătate din conținutul căni. Cântări c-o privire caldă restul de rachiu rămas, zâmbi și-l turnă și pe acesta pe gât. Trânti cana goală pe bar.

- Gata, am plecat.

- Băi, Portofele!

- Zii, Adiță...

- Să treci pe la Bebe, pe la recepție, înainte de toate și să nu faci nimic fără el, că te termină ăia altfel, ai înțeles?

- Păi, da, bossule, mi-ai mai zis o dată!

Bătu cu palma în bar, a salut și se îndepărtă spre ieșire, cu un pas surprinzător de vioi.

Adrian barmanul își privi ceasul. Era trecut de miezul nopții.

Mandarin se întoarse la 1 și 40 de minute. Intră pe ușă, sigur pe el, și se opri în fața tronului de la bar.

– Dă-mi o sticlă de vodcă poloneză, bossule, ceru el, autoritar.

Adrian coborî de pe tron, făcu trei pași până la ușița minimagaziei și-i puse sticla cerută pe banc, după ce în prealabil îi desfiletase dopul metalic, pe care îl aruncă îndemânat în coșul de gunoi din colț. Își reluă locul pe tron, își aprinse țigara, din care trase adânc un fum în piept și exploră cu interes fizionomia de câine încolțit, lihnit, a clientului din față.

– Cum a mers? se interesă, expirând leneș fumul de țigară.

– A mers, răspuse celălalt agale, după ce goli aproape un sfert din sticla de trei sferturi. I-am făcut pe toți nenorociții, da' numai dolari, fire-ar ai dreacu' de jigodii. Dacă mai stăteam oleacă le spărgeam găoaza și lor și la pițipoancele lor. O adunătură de paparude și de golani, bă' Adiță, accentuă el moale. Adunătură de stricăciuni...

Barmanul se încruntă și-și duse degetul la gură. Din spatetele lui Mandarin se apropia de bar un bărbat cu părul cărunț, fredonând un marș în surdină.

– Mai dă-mi un „doi ochi albaștri”, dom' Adiță, ceru omul, cu un zâmbet larg pe față, ridicând imperativ mâna dreaptă, cu degetul arătător îndreptat spre tavan.

– Pahar sau sticlă?

– Băi, dom' Adiță, dar noi ne jucăm aicea? Uite aici banii pentru o sticlă și dă-mi o sticlă.

Omul depuse cu grijă un pumn de bancnote pe bar, iar barmanul se apucă să le numere.

– Să trăiți, dom' Benone, ce mai facem? fu salutat clientul de Mandarin, din stânga lui.

Cel numit Benone își întoarse scurt capul, aruncă o privire încruntată spre Mandarin și nu răspuse. Peste câteva momente își luă sticla de alcool, pe care barmanul i-o lăsase pe bar, mormăi un „mulțam Adriane” și se întoarse la grupul lui.

– Deci, cum a fost? reluă barmanul, curios. Și ce faci? Mie nu-mi faci cinste cu una mică?

– Tot eu? replică celălalt aparent speriat, apoi, cam fără prea mare entuziasm, turnă trei degete de vodcă în paharul gol al barmanului, de pe bar.

Barmanul închină în tăcere, goli paharul și-i făcu semn din cap.

– Vino-ncoace după bar și spune-mi. Ai portofelele la tine?

– Pe toate, asigură celălalt. Nouăsprezece fraieri, hă-hă-hă, răspuse, izbucnind în râs. Un râs dogit, de om bolnav.

Făcu înconjurul barului cu sticla-n mână, ajunse lângă barman și, la adăpostul bancului înalt își desfăcu centura de pânză care îi încingea paltonul gros, slinos, apoi își descheie și nasturii și lăsă să se reverse pe ciment, de sub palton, toată prada adunată în acea noapte. Își ridică privirea curioasă spre barmanul cocoțat încă pe tronul lui, cu un rânjet victorios ieșit strâmb afară din gura cu câțiva dinți de sus și de jos lipsă.

Adrian îl măsură admirativ, se uită, clătinând satisfăcut capul, la portofelele desfăcute pe jos și-i făcu semn.

– Hai să mergem în magazie, în spate, șmechere, să vedem cât ai produs.

Mandarin se aplecă și începu să adune c-o mână portofelele împrăștiate pe jos, extrem de concentrat să nu verse din sticla cu vodca din mâna stângă.

– Și lasă dreacu' sticla aia de vodcă pe bar, că nu ți-o ia nimeni, băi figură, îl apostrofă barmanul.

Mandarin îi aruncă o privire încruntată și nu răspunse. Puse sticla pe pardoseala de ciment și se încinse cu centura de pânză peste palton, iar în cavitatea obținută aruncă toate portofelele de pe jos. Adrian deschise ușița îngustă și scundă din spate, pe care se strecurară pe rând, aplecându-se mult pentru a nu se lovi cu capul de pragul de sus și ajunseră în minimagazia barului, o încăpere de trei metri pe trei metri, ticsită de baxuri de alcool. Pentru că nu era alimentată cu electricitate, Adrian și ospătărițele lui foloseau lumânări de botez atunci când trebuia să stea pentru mai mult timp aici. După ce aprinse lumânarea, pe care i-o întinse lui Mandarin, barmanul luă o cutie, pe care o puse peste o alta, pentru ca apoi pe acestea două să le stivuiască peste altele și tot așa vreo două minute, până când improvază o masă făcută din cutii de carton pentru sticle, cu două scaune, făcute și ele tot din cutii pline de sticle. El se așeză pe o cutie, iar lui Mandarin îi făcu semn să se așeze pe cutia opusă.

– Ia să vedem acum cât ai produs, i se adresă, odată așezat, indicându-i cutia de sticle dintre ei.

Mandarin își trase centura și scoase, unul câte unul, portofelele de sub palton, pe care le stivui pe pachetul de carton dintre ei.

– Montblanc, Gucci, Saint Laurent, Dolce&Gabana, Cartier, Gucci, Gucci, Saint Laurent, se apucă barmanul să enumere, luând în mână, unul câte unul, portofelele întinse de hoț pe masa improvizată. Tu-vă morții mării voastre de nenorociți dar! Păi îți dai seama, bă, Mandarine, că un portofel din asta gol, fără nimica-n el, face cât toate salariile de la o școală generală? Tu-vă-n cur pe mă-ta de nenorociți! continuă barmanul cu imprecategoriile, scuișându-se scârbit pe jos.

– Adiță, tată, acum mă doare-n cot, că toate astea-s la mine și-s doldora de bani. Mai bine hai să vedem ce-avem în ele, dacă nu te superi matală, se strâmbă el teatral. Da' mai întâi eu mă duc să-mi aduc vodca de dincolo, c-am lăsat sticla pe jos, încheie, făcând șmecherește cu ochiul și dispăru prin ușa minusculă din spatele lui, prin care reapăru imediat, ținând victorios sticla deasupra capului, ca pe un trofeu.

Celălalt îl măsură condescendent câteva momente și așteptă răbdător până când, cu înghițituri mici și plescăieli dese ale limbii, Mandarin bău încă un sfert din alcoolul de 40 de grade. La sfârșit așeză cu grijă sticla jos, lipită de masa improvizată plină cu portofele.

– Ne mai trebuie o ladă, ceva să punem banii deasupra, rosti șoptit barmanul și în același timp se ridică, răvăși preț de două minute prin stivele de lăzi de carton și se întoarse cu o cutie pe care o lipi de celelalte, cam prea grăbit, provocând stingerea flăcării de la lumânarea de botez înfiptă într-o țepușă de fier, înaltă de un metru și jumătate, chiar la intrarea în magazia minusculă. Scăpără răbdător de zeci de ori, până reuși să aprindă bricheta, iar după ce flacăra lumânării inundă încăperea într-o lumină spălăcită, ceva mai puternică decât luna plină de afară, se așeză pe scaunul improvizat, luă